

	w miejscowościach: I kl. II kl. III kl. z ł o t y c h		
I rzędu zatrudniających ponad 20 pracowników	900	600	300
II rzędu zatrudniających poniżej 20 pracowników	400	200	100
2. Od zakładów uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków w naczyniach zamkniętych:			
a) detalicznych	200	100	50
b) hurtowych i hurtowo-fabrycznych	450	400	350
3. Od bufetów ze sprzedażą wszelkich trunków:			
a) stałych przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach stałych, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p.	100	75	50
b) czasowych przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p. tudzież na zabawach publicznych, nie wyłączając dobroczynnych, na dobę	10	7	5
4. Od cukierni bez podawania potraw kuchennych, od karczem i domów zajezdnych uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków	200	100	50
5. Od zakładów, trudniących się zawodowo ekspedycją spirytusu i napojów spirytusowych	200	100	50
6. Od winiarni i piwiarni, uprawnionych do detalicznej sprzedaży i wyszynku wyłącznie wina, miodu i piwa	100	50	25
7. Od winiarni i piwiarni, uprawnionych do sprzedaży wyłącznie wina, miodu i piwa w naczyniach zamkniętych, bez prawa spożycia na miejscu	50	25	15
8. Od hurtowych składów wina, miodu i piwa	100	50	25
9. Od bufetów ze sprzedażą wyłącznie wina i piwa:			
a) stałych przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach stałych, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p.	25	12	6
b) czasowych przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p. tudzież na zabawach publicznych, nie wyłączając dobroczynnych, na dobę.	5	3	2
Pod względem wymiaru opłat patentowych zalicza się do:			
a) klasy I—miasta: Kraków, Lwów, Poznań, Warszawa, Łódź, Katowice i Wilno;			
b) klasy II—miasta liczące ponad 10.000 mieszkańców;			
c) klasy III — wszystkie inne miejscowości.			
Zaliczanie miejscowości do klas poszczególnych porucza się na przyszłość Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.			
Równocześnie z wejściem w życie niniejszej taryfy traci moc obowiązującą punkt B) załącznika do			

art. 15 ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. № 75, poz. 525).

290.

**Zarządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 26 marca 1927 r.

o przymusowym wywłaszczeniu gruntów pod rozszerzenie stacji Olechnowicze.

Na mocy art. 1, 2 i art. 20 ust. 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowym na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej (Dz. P. P. P. № 14, poz. 162) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 marca 1927 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Grunty o powierzchni 2 ha 486 m², położone w obrębie wsi Olechnowicze, w powiecie wilejskim, województwie wileńskim, będące własnością osób niżej wymienionych, lub też osób, które je do dnia opisu i zajęcia nabędą, potrzebne według planu wywłaszczenia, zatwierdzonego przez Ministerstwo Komunikacji dnia 28 stycznia 1927 r. pod rozszerzenie stacji Olechnowicze i urządzenie rowu odwadniającego stację, podlegają przymusowemu wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa.

№ parceli na planie wywłaszczenia	Nazwa hipoteki lub № tabeli likwidacyjnej	Imię i nazwisko właściciela gruntu	Obszar gruntu podlegający wywłaszczeniu w m ²
1	niema	Aleksy Makły	460
2	"	Konrad Makły	210
3	"	Bazyli Makły	180
4	"	Mark Sebut	440
10	"		
5	"	Grzegorz Siemaszkiewicz	750
9	"		
6	"	Mikołaj Makarsi	1110
7	"	Antoni Pawłoski	600
8	"	Jan Pawłoski	280
11	"	Bazyli Mokły s. Ignacego	720
23	"	Jakób Mokły	120
12	"	Aleksandra Mokła	520
13	"	Bazyli Mokły s. Bazylego	720
14	"	Marjanna Usik	137
15	"	Adam Usik	137
16	"	Tymoteusz Usik	137
17	"	Konstanty Usik	137
18	"	Roman Usik	183
19	"	Paweł Usik	183
20	"	Antoni Usik	183
21	"	Jan Mokły	560
22	"	Własność ogólna wsi Olechnowicze	640
24	"	Eljasz Urlich	3207
25	"	Jan Bucen	2483
26	"	Józef Osipowicz	5339

§ 2. Grunty wymienione w § 1 niniejszego zarządzenia podlegają natychmiastowemu zajęciu po dokonanym opisie.

§ 3. Wykonanie niniejszego zarządzenia powierza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Zarządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

291.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 marca 1927 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. o przyznaniu specjalnego dodatku mundurowego dla urzędników kontroli skarbowej.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 5, poz. 37) oraz art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) postanawia się co następuje:

§ 1. § 2 rozporządzenia z dnia 7 stycznia 1925 r. o przyznaniu specjalnego dodatku mundurowego dla urzędników kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. № 5, poz. 44) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wyjątkowo w latach 1925, 1926 i 1927 otrzymują mianowani na stałe urzędnicy kontroli skarbowej zamiast jednorazowej kwoty na umundurowanie, określonej w § 1, materiał mundurowy (sukno i podszewka), z którego obowiązani są dać uszyć sobie mundur wedle wzoru wskazanego w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 maja 1924 r. w przedmiocie umundurowania urzędników kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. № 106, poz. 966).

Koszty uszycia munduru pokryją urzędnicy kontroli skarbowej z własnych funduszków”.

§ 2. § 3 wymienionego rozporządzenia z dnia 7 stycznia 1925 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Pierwsza rata miesięczna dodatku na uzupełnienie umundurowania (§ 1) wypłacona zostanie urzędnikom, obdzielonym w roku 1925 materiałem mundurowym (§ 2) dnia 1 stycznia 1927 r., urzędnikom, obdzielonym takim materiałem w roku 1926 dnia 1 stycznia 1928 r., zaś urzędnikom, obdzielonym takimże materiałem w r. 1927 dnia 1 stycznia 1929 r.”

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

292.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 15 marca 1927 r.

o powoływaniu i zwalnianiu oraz prawach i obowiązkach maklerów przysięgłych na giełdach towarowych.

Na podstawie § 29 i 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1019) oraz art. 1 ustawy Śląskiej z 4 marca 1925 r. o wyrażeniu zgody na powyższe rozporządzenie (Dz. Ust. Śląskich № 3, poz. 9) zarządza się co następuje:

§ 1. Pośrednictwem przy transakcjach na giełdzie towarowej i stwierdzeniem zawarcia tych transakcyj mogą zajmować się tylko maklerzy przysięgli, zatwierdzeni przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Rada giełdowa określa przy otwarciu giełdy liczbę maklerów przysięgłych i, w miarę potrzeby, decyduje o dalszem jej powiększeniu.

§ 2. Maklerem przysięgłym na giełdzie towarowej może zostać tylko obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, który ukończył 30 lat wieku i był samodzielnym kupcem lub też posiada dostateczną praktykę w zakresie bankowości, handlu, przemysłu lub rolnictwa, a ponadto złoży z dodatnim wynikiem egzamin dla maklerów przysięgłych.

§ 3. Nie mogą zostać maklerami przysięgłymi na giełdzie towarowej osoby:

1) które w myśl §§ 10 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd nie mogą zastępować członka giełdy;

2) które zostały skazane na karę zwolnienia przez komisję dyscyplinarną którejkolwiek giełdy (p. 3 ust. 1 § 31)—przez okres 3 lat od dnia skazania.

§ 4. Rada giełdowa winna podawać do publicznej wiadomości o wolnych stanowiskach maklerów przysięgłych przez ogłoszenie w sali zebrań giełdowych, w „Monitorze Polskim” i przynajmniej w jednym z dzienników miejscowych, z wyznaczeniem terminu, w którym kandydaci winni złożyć podania z dołączeniem dowodów, stwierdzających ich kwalifikacje. Podania rozpatruje rada giełdowa i wyznacza termin, w którym dopuszczeni kandydaci winni zgłosić się do złożenia egzaminu.

§ 5. Kandydaci przy egzaminie na maklera przysięgłego winni wykazać dokładną znajomość:

1) języka polskiego w słowie i piśmie;

2) przepisów, odnoszących się do maklerów przysięgłych;

3) prawa handlowego, wekslowego i czekowego, oraz przepisów odnoszących się do obrotu towarowego;

4) miejscowych zwyczajów handlowych oraz cen i gatunków towarów, będących przedmiotem obrotu na danej giełdzie.

§ 6. Komisja egzaminacyjna składa się z 5 osób, a mianowicie: prezesa lub wiceprezesa rady giełdo-